

Első Fejezet

Egy nem túl hivalkodó, igen elegáns fiatal nő ült az olcsónak épp nem nevezhető belvárosi Pub egyik világ elől elrejtett zugában. Kinézetén és viselkedésén látszott: nem idegen neki, sem a közösség, sem a viselkedési forma, amit ez az elegáns hely képvisel. Várt, már harmadik órája csak ült és várt. Nem lesz olcsó, de most ez nem érdekelte. Túl volt egy hamburgeren, amit késsel, villával fogyasztott el. Igen apró, kis falatokat vágva belőle. Egy kávé, sok tejjel és a negyedik szódavizén, bár utolsó pohara még félig van. A pincérek és a konyhások, már felfigyeltek rá. Aki rögtön nyitáskor a legnagyobb hamburgert kéri dupla adag sült krumplival, annak mozgalmas éjszakája lehetett. Ők ugyan nem sejtették, nem is sejtettek ebből semmit sem, de megérzésük nagyon is helytállóan bizonyult! Poénból, és persze fogadást is kötöttek rá, a normál méreténél másfélszer nagyobb adagot vitt a húszévesnek sem látszó vékonyka, törékeny termetű lánynak. Alig húsz perccel később, bosszúsan könyvelte el a konyhafőnök, hogy vesztett! Majd a sokadik rendelés után aggódni kezdtek. A fiatal nőt egyértelműen felültették, tehát kétséges, ki tudja-e fizetni a mostanra már igen borsosra nőtt számlát. El is döntötte magában, akihez az asztal tartozott – mielőtt elfogy a szódavize –, kiviszi neki a számlát. Persze úgy tesz, mintha azt hitte volna, kérték tőle. Majd elnézést kér, de hát akkor ugye azt már rendezni kell. Amúgy is kell tennie valamit, mert már két alkalommal is volt kisebb probléma, amióta itt van. Lehet, hogy prosti? Akkor kidobja! Ezt is eldöntötte.

Egy ötvenes férfi lépett be, kopaszodó fej, ősz haj. Kisebb, épp csak látható sörhasa, ezek összhatása nem

tette kifejezetten feltűnővé. De az öltönye, amit viselt, igen. Még a bejárat előtt leverte a lábáról a latyakot, vigyázva a tisztaságra. Ma itt ő volt az első, jól szituált vendég, aki ezt megtette! A többi sznob simán végigtrappolt mocskos lábával a hófehér márványon, hóleves foltokat hagyva maga után! Le akart ülni egy asztalhoz, naná, hogy a hatszemélyeshez. Paraszt! Mintha nem lenne elég kétszemélyes! A pincér odament hozzá.

– Ön mister Krisztinzon vendége?

– Nem, nem ismerek ilyen nevű urat!

– Értem. Ebben az esetben elnézést kell kérnem, uram. Ez az asztal foglalt, ha megkérhetem, átfáradna velem egy másikhoz? – Az értetlenül nézett rá.

– Nincs rajta a foglalt tábla!

– Igen, ez az én hibám. Velem fáradna, kérem? – A férfi nagy levegőt vett, majd elindult a pincér után, nem túl jó érzésekkel.

A lány épp csak a szemüvege alól kitekintve, nem felnézve nézte végig a megalázó közjátékot. Tőle alig négy méterre ültette le, az mogorván tette le magát. Tüntetőleg a széket kihúzta, és nem kiemelte. Talán még kicsit rá is nyomva azt, mert az hangos csikorgással verte fel az elit csendjét. A pincér rosszállóan, fejét enyhén rázva elment, és az ötvenes férfi elégedetten nyugtázta: nyert. A lány ismét elmosolyodott, alig észrevehetően a szája sarkába elrejtve, könyvéből fel nem nézve. Tetszett neki a pincér lenéző, felsőbbrendű viselkedésére adott válasz. Majd a férfi véletlenül leverte a tárcáját, abból kiborult a tartalma. Iratok, fényképek jegyzetek és hihetetlen mennyiségű

aprópénz. Az lehajolt, majd egyszerűen letérdelt, úgy szedte össze a holmiját. A pincér úgy tett, mintha nem vette volna észre, pedig dehogyisnem. Mint ahogyan azt is, se húszezres, se euró nincs nála. Innentől teljességgel ignorálta a vendéget. Hiába volt rajta majd kétmillió forintos Armani öltöny, ez a tag nem ide való.

A férfi összepakolta szétszóródott dolgait, felugrott és elindult kifelé. Majd hirtelen irányt váltva, a fiatal nő beleegyezése és engedélye nélkül leült az asztalához vele szemben! Egyenesen őt bámulva. Aki ezen először meglepődött, majd iszonyatosan dühbe gurult, amikor kérdésére választ nem kapva az ipse, félig nyitott szájával csak őt bambulta. Pohara tartalmát egyenesen a pasi pofátlan képébe lötytyintette. Ez ma már harmadszor történik meg. Az előző kettő is fel akarta szedni, mint valami kis cafkát, BMW és AUDI kulcsaikat pörgetve. Erre itt ez a vén kecske, a legújabb AMG E-Merci kulcsával, ezt felismerte, mert nagynénijének is ilyen van! Na, meg a legújabb S23-ultra telefonjával, és a drágának tűnő öltönyével villogva, kikezd vele. De az Armanis nem reagált, pupillái kitágultak, telefonja kiesik erejét vesztett kezéből. Ébresztően koppanva az asztalon. Arca márvány fehér lett, és lassan dőlni kezdett kifelé, mint aki teljesen elvesztette a kontrollt maga felett. A nő feleszmélve, hogy itt valami más történt, átnyúlt az asztalon és elkapta, visszahúzta. Majd a sarok bokszbán mellé csusszanva, fejét felemelve, kitapintotta ütőerét. Az mindent csinált, csak éppen nem ütemesen vert. Összevissza, mintha remegés és görcs között kellene választania. A pincér akkor ért oda, látva mi is történt, részéről kizárólag a poharas sztorit kiemelve. Ami a mai napon már a harmadik eset a fiatal nő részéről. És most

a nő, a pasit tapizza! Akinek a pénztárcája félig kilóg a zsebéből.

– Hölgyem, kérem, rendezze a számlát, és hagyja el a vendéglátóhelyet!

– De kérem, nem látja...

– De látom, itt nem szedhet fel kuncsaftokat!

– Ember, én nem!

– Nem hát, akkor rendezze a számlát, vagy hívjam a rendőrséget?

– Nem látja, hogy rosszul van?

– Nem! Nem látom! Amit látok, az viszont nem ide való!

– Ember, mentő kell ide!

– Távozzanak, kérem! Most! Ez nem a kurva negyed! – az Armanis lassan magához tért. Halkan megszólalt.

– Én egy kulturált ember vagyok, de ha még egyszer lekurvázod a lányomat, esküszöm, a szart is kiverem belőled!

– De kérem?!

– Kérheted is, te szarzsák! Hogy lehet egy pincér ekkora paraszt?

– De...

– Magával nem tárgyalok, kérem a főnökét!

– De...